

Kondor Katalin: Amerika üzen

2023 december 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ennyit a józan jöv?belátókról.

Bizony, mostanság rengetegszer üzen, vagy inkább üzenget nekünk, mégpedig helytartója által, akit Pressmannek hívnak, s ez id? tájt ? az Egyesült Államok magyarországi nagykövete. Legutóbb éppen azt üzente nekünk, hogy

Orbán Viktor Putyin-párti. Hogy neki ehhez mi köze, arról ne ejtsünk szót, hiszen számosan próbálták már kifejteni, hogy ez a különös figura képtelen felfogni, meddig is terjedhet a hatásköre, mit bírálhat, és mit nem, hiszen a nagyköveteknek épp úgy megszabja ezt a törvény, mint bárki másnak a külpolitika berkein belül. Nagykövet urat ez nem érdekli. Törvényt sért tehát, de egy nagyhatalom „katonájának" ezt ugyebár szabad. Mint ahogy azt is szabad neki, hogy kijelentse: ukrán férfiakat, n?ket és gyerekeket gyilkolnak meg a háborús b?nösök. S?t, azt is el kell néznünk neki, hogy amikor másokat vádol, rendre elfeledkezik arról, hogy országa az elmúlt évtizedekben hány országban hajtott végre gyilkos akciókat. Afganisztán, Irak, Szomália, Líbia, Szíria, Nigéria földjén vajon nem éltek férfiak, n?k és gyerekek? Számbavette-e Pressman úr, hogy e helyszíneken valójában hányan haltak meg? Vajon nekik mit üzenne, ha éppen ott lenne nagykövet?

Mindegy is. Az amerikai külpolitika eltorzulása és durvulása már jó ideje tökéletesen tükrözi az amerikai társadalom tévelygését, filozófiájának és kultúrájának azt az állapotát, amelyet a megosztottság, az abnormalitás és a józan ész teljes hiánya jellemez. Pressman úr csak rátesz ezen jelenségekre néhány lapáttal. Éppen ezért mulatságos, hogy rendre másokat kísérel meg kioktatni. Bennünket különösen szeret bírálni, néha gyanakszom is arra, hogy netán megváltozott a nagyköveteknek kiadott munkaköri leírás, s belekerült, hogy az adott országot mindennap valami miatt össze kell szidni, esetleg nádpálcával is jó néhányat oda kell sózni vezet?inek a hátsó fertályára? Végtelen beképzeltségében Pressman úr – úgy t?nik – elfelejtette, hogy hazájában az élet telis-tele van kegyetlenséggel, gyilkolászással, vesztegetéssel, er?szakkal, aberrációval, amely jelenségeket mi sohasem fogjuk követend?nek tekinteni. Sietve megjegyzem azt is, hogy a migránsügyeket illet?en sem tudjuk példaképnek tekinteni az Egyesült Államokat, és még sok más fontos ügyben sem.

Van, azaz lenne tehát mit változtatni a világ urát játszó Egyesült Államok életmódján, hiszen saját tudósai is bírálják. Nem oly rég Henry Giroux, a neves teoretikus találta azt mondani, hogy Amerikában „közönségellenes értelmiségiek uralják a képerny?t, s arra ösztönöznek, hogy még többet vásároljunk, többet fogyasszunk, és erényt csinálnak a személyes haszonért folytatott hajszából, miközben reklámozzák a fogyasztásnak a politikától, a társadalmi gondoktól elidegenít? kultúráját". Bizony nem hullott termékeny talajra Giroux figyelmeztetése. Amerika nem tekintette figyelemfelkelt?nek meglátásait. S ha tovább megyünk a világ bajainak taglalásában, és az igazat akarjuk elmondani, azt is hozzá kell tennünk, hogy a „nemzetközi" menekültválságot, a migránshelyzetet is az Egyesült Államok közel-keleti háborúinak „köszönhetjük".

Nem mindegy tehát, hogy kire hallgatunk, s kinek fogadjuk meg a tanácsait. E tekintetben nem gondolnám, hogy Pressman urat kellene választanunk tanácsosztogatóként. S ha még egy kicsit visszább megyünk az id?ben – nem sokat, csak annyit, hogy emlékezünk olyan emberekre, akik világosan látták a jöv?t, ám azok, akiknek meg kellett volna ?ket hallgatniuk és jöv?be látó képességüket elismerniük, de nem ezt tették, hanem figyelmen kívül hagyták meglátásaikat –, akkor nyugodtan fordulhatunk néhai Oriana Fallacihoz, aki több mint egy évtizeddel ezel?tt pontosan látta a menekültválságba szorult Európát, és azt is, hogy vannak-lesznek olyan emberek, akiknek jár a szólásszabadság, s vannak, akiknek nem. Vannak, akiknek kijár a tisztelet, akiknek tekintettel vannak történelmi és kulturális érzékenységükre, és vannak, akiknek nem. Látta, hogy olyan korszak jön, amelyben megkérd?jelezik az európai alapértékeket, az alkotmányosságot, teszik mindezt anélkül, hogy bármiféle valós vita indulhatna a multikulturalizmusról, az integrációról. 2004-ben megmondta, hogy Európa immár az iszlám egyik felségterülete, s?t gyarmata. S hozzátette: a fájdalomkiáltások ellenére a vakok vakok, a siketek siketek maradnak. Jól látta, hogy a bevándorlók, hódítók között bizony terroristák vannak, akik felh?karcolókkal vagy autóbuszokkal együtt repítenek bennünket a leveg?be. Nos, ez megtörtént, nem lehet már vitatkozni róla. Fallaci látta azt is, hogy olyan korszak köszönt ránk, amelyben megkérd?jelez?dnek az európai alapértékek, de úgy elgyávulunk, hogy a bátorság helyett a képmutatást választjuk. Itt tartunk most. És Pressman úr tanácsokat osztogat, hogy kivel beszélgessen, és kivel ne Orbán Viktor, a Putyin-párti magyar miniszterelnök. Legközelebb bizonyára azt fogja tanácsolni, miként kell a határainkat ostromló migránsokat simogatni. Gyanítom, hazánk történelmét nem ért rá behatóan tanulmányozni, miel?tt ide jött Magyarországra. Sajnos egyéb fontos írásokat sem olvashatott, például Ortega y Gasset spanyol filozófustól sem, aki a harmincas években, A tömegek lázadása cím? könyvében egyebek közt el?revetítette, hogy Európa h?tlen lesz korábbi önmagához, s hozzátette, Európának nem volna szabad feladnia a kontinens nemzeteinek a létezését.

Ennyit a józan jöv?belátókról. S eközben Pressman úr Putyin és Orbán találkozóján búsong. Genderügyekkel foglalkozik, és szinte csak olyan dolgokba szól bele a magyar politikát illet?en, de még az életmódunkat illet?en is, amelyhez neki az égvilágon semmi köze nincsen, s nem is lehet. Ja, és álszent módon még üzenget is a demokráciáról. S nem veszi észre, mert nem akarja észrevenni, hogy éppen az a globális elit, amelynek ? h? kiszolgálója, nos, ez az elit az, amely következetesen igyekszik végleg felszámolni a demokráciát. Mi egyel?re csak azt tudjuk neki üzenni, hogy ezt már régen megtapasztaltuk. S már jó ideje tudjuk azt is, hogy a világ urainak hazáiban a demokrácia azzal egyenl?, hogy két farkas és egy bárány eldönti, mi lesz vacsorára.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló